

36. Během cesty pouští zakusili Izraelité, že se o ně Hospodin stará

Během cesty pouští zakusili Izraelité, že se o ně Hospodin stará. Když Mojžíš udeřil holí do skály, vytryskla z ní voda.

Izraelité díky Hospodinově pomoci prošli mořem po souši, a tak unikli zlému egyptskému faraonovi. Konečně svobodní a mohli putovat dál do zaslíbené země Kanaán. A jak poznali, kudy mají jít? Následovali Mojžíše. Mojžíš kráčel vpředu s holí v ruce. Ale ani on nevěděl, kudy se do této země jde. Neměl mapu ani navigátory. Mojžíš ale vlastně nepotřeboval znát cestu, nešel totiž úplně první. Víš, kdo šel první? Hospodin. Ve vzduchu visel z modravého nebe dolů mrak, který vypadal jako sloup. Šel před putujícími Izraelity a ukazoval jim cestu. V tomto oblaku byl sám Hospodin. Tedy sám Hospodin šel před Izraelity po cestě do slíbené země, ukazoval jim cestu a dobře se o ně staral. Lidé nemuseli mít vůbec strach. Nemohlo se jim přihodit nic zlého.

Ale přesto Izraelité často Hospodinu nevěřili. Byli pořád nespokojení. Museli totiž projít pouští. A jak určitě víte, na pouští je velké horko, a kam oko dohlédlo, všude je jen písek, kamení a suché, tvrdé, rozpálené skály. Když Izraelité takovou pouští putovali dlouho, dostali velikou žízeň, ale široko daleko nebyla voda, aby se napili. Skupina rozzlobených mužů obstoupila Mojžíše. Vyhrožovali mu zaťatými pěstmi a křičeli: „Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Jen proto, abychom zemřeli na pouští i s našimi dětmi a zvířaty?“ Někteří z nich dokonce brali do rukou kameny a mířili na Mojžíše a chtěli ho zabít, pokud jim nedá vodu, které by se mohli napít. Mojžíš si před ně stoupl a řekl jim: „Proč se se mnou chcete hádat? Kdo vás vyvedl z Egypta? Nebyl jsem to já, ale Hospodin. Svým reptáním ukazujete, že mu nevěříte. Zkoušíte jeho trpělivost.“ Po těch slovech odešel Mojžíš do samoty a tam se takto nahlas modlil k Hospodinu: „Hospodine, co mám s těmito lidmi dělat? Vždyť mě chtějí ukamenovat!“ Hospodin tehdy řekl Mojžíšovi: „Jdi k Izraelitům, vezmi do rukou hůl a udeř s ní do skály. Z toho místa vytryskne voda.“ Mojžíš Hospodina poslechl. Když stoupal na skálu, všichni Izraelité na něj měli upřeny oči. Mojžíš pak zvedl hůl a vší silou udeřil do tvrdé skály. A vtom ze skály vytryskl proud křišťálové vody. Každý, kdo to viděl, musel uznat, že se stal zázrak. Všichni, kteří předtím reptali a stěžovali si na Mojžíše a nevěřili Hospodinu, se zastyděli. Vody bylo dostatek. Každý se mohl napít do sytosti a nabrat si i do zásoby. Hospodinu se však nelíbilo, že jsou Izraelité tak netrpěliví a stále na něj zapomínají. Proto dopustil, aby se jim cesta do země Kanaán prodloužila - museli pak putovat o čtyřicet let déle.

Úkol:

Voda je velký Boží dar. Ne všude na světě je samozřejmě, že je v domě kohoutek, ze kterého teče voda, a dokonce voda teplá či studená. Jsou místa, kde lidé nemají co pít nebo si pro vodu musejí chodit s kbelíkem daleko, třeba i několik kilometrů. Někteří lidé dokonce na vodu musejí čekat, až ji přivezou ve velkém autě. Za všechno, co máme – vodu, jídlo, oblečení, střechu nad hlavou -, musíme být Pánu Bohu vděční. Vždyť všechno dobré v životě dostáváme od něho.